

Wõta ja loe!

№ 3. — VI. aastapäiv.

Sisefantud.

Oli kord väike prints, kes oli olnud sõnakuulmata ja sellepärast ei tahtnud ta mitte, kuidas muidu harilikult, isa tuppa fulla. Nii olid mõlemad kurnad — isa ja poeg. Kui õhtu jõudis, koputati würssti toaukslele ja ta wastuse peale „Sisse!“ awanes uks üsna wähe ja sealt kostis abikaasa hää: „Tohin ma sisse fulla?“ „Ah, sina oled see! Aga, mis ajast peale sa koputad ja miks sa küsid, kas wõin ma sisse fulla?“

„Ja,“ wastas abikaasa, „ma pole mitte ükjinda, ma kannan üht foormat oma seljas. Wõin ma sisse astuda oma foormaga?“ Koorem ta seljas oli aga väike häbisfatuud prints, kes tahtis isalt andestust saada — ema taudu. Sa uks sai pärani awatud mõlemile.

Pafulangemiseega, inimese sõnakuulmatusega julesti uks paradiiji ja Sumal veidis oma pale. Eraldatud Sumalast käib inimene maailmas ja tunneb suurt üksilduse tunnet. Süüfunde rõhub südamele ja käst mõistab hukka, et elu pole elatud Sumalale. Kadunud on ka julguski minna Sumala ette. Wäga rõhuv on aga lapsel meeleolu, kui ta ei saa näha armastaja isa filmi, kui peab olema ukse taga. Läbi aegade kõlab inimhinge nutusegune kurb laul täis süüfunde: „Mu ülekohus on suurem, kui et see saats andeks antud... ma pean su palge eest warjule minema ja olema maa peal hulkumas ja põgenemas...“, nagu seda väljendab Rain 1. Moosj. 4:13 —14. Sa Saawef palub: „Kui taua paned ja oma palge mu eest warjule!“ Laul 13:2.

On tee lepifusele — wahemehe taudu. Jeesus Kristus, Sumala Poeg on tulnud wahemeheks. „Waata, see on Sumala Tall, kes maailma pafud ära kannab“ hüüafas rõõmuga R. Johannes, kui ta Jordanil Isjandat nägi, kellest oli Selajas juba kuulufanud: „Meie effime kõik kui lambad...“, aga Jehoowa on lastanud tema peale fulla kõik meie ülekohu. Jes. 53:6.

Nii kandis meie õnnisfegija oma õlul meie pafufoormad ristile, et meile lepifust ja andeksandmist hankida. Sellepärast pidi ta ise olema õfjekui Sumalast maha jäetud ja kannatama. Seda jutustab Suur Reede ja Kolgata rist. Seal murdis Sumala Poeg lahti tee pühamasse oma mere läbi, awas ukse paradiiji isegi rõõmlile. Sa fuhanded on mõinud Jeesuse läbi sisse minna sellest awatud uksest, leides andestust ja rahu süüfundega foormafud südamele.

„Seft t e m a l ä b i wõime meie mõlemad ühes waimus l i g i m i n n a IJa juure.“ Ew. 2:18.

Mine jinagi!

Kuid Jeesuse läbi on ka ainuke võimalus leida lepitust. „Alski ei saa Isa juure, muidu kui minu läbi.“ Joh. 14:6. Ei ühtegi teist wahemeest ei tunta taemas, ei pühakuid ega maailma wägewaid kirikumürste. Ei lepita meid ka mitte meie oma head teod, waid Jeesuse weres on lepituse hind, mis kõlbab Sumala ees.

6.

Tundmused.

Reegi mees tuli tuntud õpetaja juure ja ütles talle: „Eile õhtusel jumalateenistusel sain täis rõõmu, kuid nüüd on kõik mööda, ega tea, mis nüüd pean tegema. Olen päris ööpimeduses.“

„See mind rõõmustab,“ oli pastori wastus. Mees waatas teda hämmastanult. „Mis õpetaja sellega mõtleb?“

„Eile Sumal andis Teile rõõmu ja täna nägi, et teofusite tundmustele ja mitte Kristusele. Ja sellepärast ta wõttis ära Teil rõõmu, et pöörduda Teile jüdamme Kristuse enda poole. Rõõmutundmused olete kaotanud, kuid Kristus on jäänud Teile... Kas olete kunagi sõitnud läbi tunneli?“

„Olen küll.“

„Kas kartsite siis pimedust ja jäi araks meel?“

„Esimisel korral küll oli wähe õudne tunne, kuid ei ole hiljem seda enam tunnud.“

„Sah muidugi. Teadsite, et warsti pääsete walgusse.“

„Nüüd olengi pääsnud jälle walgusele,“ puhkes mehelt rõõmuhiinatus. „Mul on Kristus ja sellest on küll. Tema on tee, tõde ja elu. Ja tema sõnus on kõik Sumala tõofused. Tundmused tõepoolest ei tähenda midagi.“

Tundmused on kui lillede ilusad õielehed. Kui nad maha pudenewad, algab wilja kaswamine. Kaitille.

Lennukil.

Kaua olin igasjenuid jaada waadelda lennukil seda meie maad. See võimalus fuligi mul kord. Küsid, wõib-olla, kas mu efektujuhused ses juhtes täitusid. Oo ja, mitmekordselt! Kõige ilusam oli mu meelest see heft, kui lennuk aeglaselt tõusis üles. Tundus, nagu maa oleks koguni kadunud ja meie nagu liikujime hoopis teises maailmas päikese poole. Kaugele me all kadusid me imeflewate filmade waatepiirist tänowad, majad, metsjad põllud. Laewade mastid ja kõrgete puude tüwed näisid fulitikkudena ja nagu wäike usjifene ronis rong rööbastel. Ja tundus tõepoolest nii, nagu ei oleks meil mingit tegemist enam selle maaga. 600—800 meetri kõrguselt waadates olid inimesed nagu pikikesed täpikesed. Kõik, mis siin all oli olnud meie meelest kõrge, suur ja wõimas, oli seal ülewal waadates wäike, madal ja fuhipärane... See andis palju mõflemisainet.

Paulus ütleb: „Meie kodu on taevas, ja sealt me oofame ka Issandaf Teesust Kristust päästjana — Wil. 3:20. Mii, õnnelik see inimene, kes võib ühineda nende sõnadega! Ta on jumalikust armust tõstetuna kantud üle selle maise astelduse ja mõtteviisi ning waatab taewa teekäija silmil ja meelel jeda maailma elu ja asju. Oo, kuis kõik siis hoopis feisifi paistab! Suur võib tunduda väiksema ja ümberpöörduks. Me mõistame siis, et nähtavad asjad pole tõelikud, sest need kaovad, waid nähtamatud, sest et need ei kao.

Oli mõdrastaw näha, kuidas lennut heitis warju messadele, wetele — kõikjal üle maastiku, millest üle lendasime. Ohtasin südamest: Oo, Issand, aita et minu wari ei tumestaks sinu tõe, mille oled usaldanud mu ulesandeks. Rahju küll, jageli wajutame oma piisafi Issanda tõe ja riisume Issandalt ta au. Siis tumestab meie wari Issanda tõe au selgust.

Vendasime siis üle mere. Kerge tuulepuhang pani me lennuki wähe kõikumama. Süda wabises, kartus tahtis südant muljuda, kuid Issand ruffas appi, kartus kadus, ja usaldawalt sain öelda: „Issand, kui kukun wette, siis k u k u n j i n u k ä t e l e!“

Kui wäärtuslik on sarnane täiuslik kindlustatud tunne, eriti nüüdisajal. Läheb kuidas läheb, kukun igtagi Issanda igawestele kättele. Selline peaks olema meie asend. Issand andku meile sarnase usaldama meele, siis saame astuda julgelt edasi uutesse olukor-dadesse, hoolimata sellest, et rahwaste meri on tormine.

Raiille.

Teie ei taha ju ometi tõijelt kinnitada, et teie modernelu — elaw on. See on waid pöörane surmatants. Teie ise olete iseenda jurnumafjad.

On jul hing? Ainult jellal on see weel, kes jeda endas pole jurnanud. Enamik meist on h i n g e t a p j a d. Nad on oma hinge kaotanud.

Ja täna, tulen ma tagasi ju allikale jaanujena ja jurnwäi-nuna. Ei pea mind teegi taistama joomast, et selle läbi elada.

Augustin.

„Warjude maal“

on kolmas Peeter Singi hiljuti ilmunud luulefustogu, mis sisaldab 54 uut luulefust mitmesugusel ainel. Sobim noortele sünnipäewade ja pühadekingiks. Hind 50 senti, paremal paberil ja tahewärwiliise kaanega 80 s. Suuremal hulgal 20%. Tellida j. l. toimetajalt.

PE 30 3

1.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Kui ja teaksid, mis su rahuks Igawesti farmis läeb, Küll siis paff su südant rõhuks. Mis sull' nüüd veel lõbu teeb; Kui ja teaksid, mis sind ootab Üksford teises ilmas ees, Kuhu wiimaks surm sind saadab, Wärijets su süda sees.

Kui ja teaksid kuidas elu Warju kombel taob siin, Kuidas paff sull' saadab walu Ja kui raste hinge piin, Küll siis peaksid seisma jääma, Enese käest küsima: Mis siis minust peab saama, Kui ma suren pöörmata?

2.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Kuule, hing, üht tõe sõna, See on sõnum sinule, Jeesus ütleb sulle täna: Ara enam paffu tee!

Kadund hing, oh wõta kuulda, Mõtle üksford järele, Jeesus laheb sulle öelda: Ara enam paffu tee!

3.

Wiisil: Oh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Kas teenid ja veel isandaf, Kes pefnud on sind kawalast'? Ja lubas rõõmu, wabadust, Said wangirauad, kurwastust.

Kas orjakef tahad ja Weel kauem kanda waewaga, Kui Jeesus sind on ostanud priiks, Siis kui ta su eest surma läks?

4.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Kui ja teaksid, kuidas Jeesus Iffa veel sind armastab, Kuidas sinu hale seisus Tema südant kurwastab; Ei ja mõiks siis wastu panna Tema armastusele, Küll siis annaksid ja täna Oma südant female.

Kui ja teaksid veel, kui hea Jeesusega elada, Ja et õndsad saawad pea Teda au Jees nägema. Küll ja nõuaksid siis andi, Mis sull' igawesti jääb Ootaksid ta Jeda tundi, Millal hing siit toju saab.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jätkub 1 x kuus. Makstab aastas 30 j., 1/2 a. 20 j., wälismaale 60 j. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Päiteste 5-7, Tallinn. Tel. 446-22, raha posti jookswale arwele nr. 353.

Jätkub 9. weebruaril 1937.

„Külvaja“ trükk, Tallinn Rataskaevu 6, tel. 450-67.